

Гледай, Павловичъ, каква хубава нощъ! Тая хубостъ само Господь може да даде. Миналъ той на небето съ пълни шепи безценни камъни и ги налепилъ съ широка ржка по небето да свѣтятъ еднакво и на грѣшни и на праведни. Седемдесетъ години съмъ вече, не знамъ колко още ми е писано да живѣя, но многото е отишло, малко е останало. Годинитѣ, които оставатъ, се броятъ на прѣсти, а право да си кажа, не ми се ще да умра. Не ми се ще нѣ за хората, а за тоя хубавъ свѣтъ, за това хубаво небе, за горитѣ, за полетата. Често поседна, та се размисля и си казвамъ: Господи, какъ ще смижна очи да се гѣтна и да умра? Какъ ще оставя това небе, тия звезди? Какъ ще може да не виждамъ вече изгрѣва на зората, и слънцето да върви следъ нея? Да не виждамъ вече червения заникъ, да не виждамъ какъ се подига и расте на пролѣтъ тревницата, какъ се разлиства и шуми гората и какъ свѣтятъ като запалени свѣщици цвѣтятъ по ливади и полета! Гледай, гледай, Павловичъ, една звезда. . .

Една звезда се откъсна и съ шеметна бързина се пренесе въ небето и изчезна въ хоризонта къмъ северъ, като остави за секунда една свѣтлива диря.

— Видѣ ли? — попита Хаджията. — Една звезда се отмѣсти, пробѣгна по небето. Кжде ли отиде?

— Видѣхъ.

— Нѣчия душа е отлетѣла отъ земята и трѣбва да е на нѣкой праведникъ. Видѣ ли, че и диря остава следъ нея?

— Да, и доста дълга.

— Това сж добринитѣ, които е направилъ и които оставатъ следъ него. Не знамъ това дали е истина, но така се върва.

— И да не е истина, не е и вреда, че се върва. Ето, наскоро въ града се помина една стара жена, Хаджийка — казахъ азъ. — Остави много пари на училището и на църквитѣ въ града. На църквата дала, каз-